

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];
ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];

MANEL CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];
PEPA MASÓ [Societat i Barcelona]; ÒSCAR
MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SANTI MAYOR FARGUÉLL

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. www.publipressmedia.com. Tel.: 902 17 85 85
Barcelona: Diagonal, 475 - 08036. Tel.: 93 344 30 00; Madrid: María de Molina, 54, 4a - 28006. Tel.: 91 515 91 00;
Girona: Ctra. Barcelona, 12-14, 1r 6a - 17001. Tel.: 97 241 69 38; País Basc: Iruña, 1, entresòl esquerra - 48014.
Bilbao. Tel.: 94 475 54 25; País Valencià: Isabel la Catòlica, 8, despatx 14 - 46004. València Tel.: 96 353 06 20;
Andalusia: Edifici Cristina. c/ Almirante Lobo, 2, 4t esquerra - 41001. Sevilla. Tel.: 95 450 21 85.
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del que preveu l'article
32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat
de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Roser Batlle

Patrona de la Fundació Catalana de l'Esplai

Educats en la generositat

Avegades un munt de coses interessants, de manera sorprenent, s'obliden de manera generalitzada, sense que ningú sàpiga dir ben bé per què... Amb la celebració anual, el 20 de novembre, del Dia Universal dels Drets de l'Infant, floreixen iniciatives encaminades a recordar els articles de la Convenció que va ser aprovada el 20 de novembre de 1989 per les Nacions Unides. Aquesta Convenció millorava i completava, transformant en articles, el que solament eren "principis" a l'anterior text mundial de referència, la Declaració dels Drets de l'Infant de 1959.

PERÒ, TOT I LA MILLORA, EN LA BUGADA HI VAM PERDRE un llençol. Molts anys abans, el 1923, l'organització Save the Children, de la mà de la seva fundadora, Eglantyne Jebb, havia redactat la Declaració de Ginebra: la primera Carta dels Drets de l'Infant, un document inspirat de poques, però clares i rotundes afirmacions sobre el deure que tenen les dones i homes del món de protegir els infants, i proporcionar-los alimentació, guariment de malalties, atenció, seguretat...

ELS ENUNCIATS D' EGLANTYNE JEBB van ser posteriorment desglossats i enriquits amb els textos del 1959 i del 1989. Tots menys un, que va quedar incomprensiblement oblidat. Senzillament deia: "L'infant ha de ser educat en el sentiment que ha de posar les seves millors qualitats al servei dels seus germans". Una idea potent i lluminosa va quedar incomprensiblement sepultada. I, tanmateix, expressa el concepte més noble de participació: els nens i les nenes tenen dret a contribuir a millorar la societat, a fer d'aquest món un lloc més fraternal i més habitable.

PROBABLEMENT ENCARA NO HEM SUPERAT -tot i que ho intentem!- la mirada proteccionista vers l'infant, una mirada absolutament necessària, imprescindible... però alhora insuficient. Els nens i nenes no són el futur de la societat, ja són societat. No són futurs ciutadans, ja són ciutadans. Cal protegir-los, perquè són vulne-

"Amb la celebració anual, el 20 de novembre, del Dia Universal dels Drets de l'Infant, floreixen iniciatives encaminades a recordar els articles de la convenció que va ser aprovada el 20 de novembre de 1989 per les Nacions Unides"

DANIEL BOADA

rables i dependents, però també cal acostumar-los a la generositat. Això és més que mai necessari en una societat on els nivells de benestar, malgrat les bosses de pobresa, són comparativament elevats.

FA POCOS DIES LA PREMSA ES FEIA RESSÒ de l'informe *Un panorama del benestar infantil en els països rics*, del Centre d'Investigacions Innocenti, de l'UNICEF. Segons aquest informe, Espanya ocupa el cinquè lloc en l'índex de benestar infantil. Els infants espanyols estan satisfets amb la seva vida, i tenen molt bona imatge de si mateixos. Són els que se senten més feliços després dels holandesos... No és raonable intentar que aquesta felicitat incorpori més altruisme i generositat, si no volem reduir-la a un egocentrisme de panxacontent?

FOMENTAR LA GENEROSITAT IMPLICA que en algun moment de la infància o l'adolescència cal aixecar els ulls del melic i mirar qui pateix, qui està lluny del benestar, qui està sol, qui està amenaçat... o bé mirar senzillament el que hi ha a l'entorn i fer quelcom per millorar-lo: un grup de nois i noies que representa una obra de teatre en un hospital; una acció de neteja d'una font bruta durant una excursió; una tarda explicant contes als nens i nenes més petits de l'escola... Hi ha una infinitat d'accions possibles que fan que els nois i noies s'obrin a l'alteritat i siguin més bons ciutadans.

EDUCAR EN LA GENEROSITAT ÉS NECESSARI també per als infants que viuen en situacions de precarietat, els quals tendim a convertir en subsidiats permanents, en usuaris de l'ajuda dels altres, en comptes de considerar-los capaços de donar i aportar, de fer, també, "coses per als altres". Una noia d'un barri molt pobre de Bariloche ho expressava amb lucidesa: "Ningú no és mai tan pobre que no pugui oferir res als altres". Rescatar de l'oblit el dret que tenen els nens i nenes a a ser educats en la generositat és, sobretot, reconèixer la seva dignitat com a ciutadans.

DE FIL DE VINT

És Agustina d'Aragó

Isabel-Clara Simó

És Agustina d'Aragó, valenta, donant lliçons als mascles, més pusil·lànimes que no ella. És la que, tota sola, para l'exèrcit dels estrange-rots que volen humiliar Espanya. És Magdalena Álvarez, rèplica d'Indalecio Prieto, "antes partía que doblá". I l'enemic són els catalanots, que remuguen perquè no poden anar a la feina amb tren. El president del govern espanyol, sensible a la vàlua de la dona *partía*, diu que és la millor, la més apta, que ho arrisca tot, fins el càrrec!, contra els estrange-rots, i li donarà una medalla en un moment o altre, perquè és una gran dona, ho proclama tothom, i derrotarà els discs catalans dia a dia, sense descans. Tant se val que la seva gestió a Catalunya demostrés sense cap mena de dubte la seva inèpcia, que fa la feina mal feta: ella somriu, sap que cada cop de falç contra els catalans és un avenç imparable de les essències de la pàtria única.

Tant de bo que això de *partía* formés part del programa del seu cap, aquell de qui va dir que és l'únic a qui ha de retre comptes, perquè els ciutadans no la nomenen i Zapatero sí. Tot plegat forma part de la retòrica èpica de l'Espanya eterna. Com podem no estar orgullosos de ser espanyols, amb una dona com aquesta al capdavant de les nostres obres públiques?

Per l'altra banda, Rajoy promet classes de castellà per a tothom, perquè tothom ha de parlar en castellà (coneix algú que no en sàpiga?), i ho farà malgrat l'Estatut, el vigent, que l'altre el tenen penjat al lavabo ses senyories del Constitucional. I per què ho fa? Per fer la guitza a Ciutadans. Renoi, si fóssim flamencs o escocesos, si en fa d'anys que seríem independents!

DES DEL MOLÍ

Aranyes sexuals

Maria de la Pau Janer

A moltes persones, les aranyes no els fan gaire gràcia. Són insectes que provoquen el rebuig, que fastiguegen, o que incomoden. Costa trobar algun aspecte atractiu en uns insectes poc interes-

sants a primera vista. Les aranyes, però, són com moltes coses de la vida: oculten una història interessant.

Les aranyes tenen una vida sexual insòlita. A vegades, els humans presumim de la multiplicitat de postures que podem adoptar durant la còpula. Són una prova de la riquesa de la nostra capacitat amatòria. Resulta que les aranyes trien entre una diversitat de postures, quan s'aparellen. Ho ha dit Jordi Moyà,

entomòleg investigador de l'estació experimental de Zones Àrides del Consell Superior d'Investigacions Científiques. Les aranyes disposen de més d'una desena de postures distintes mentre realitzen l'acte sexual. Les seves postures sexuals han anat evolucionant al llarg del temps. Qui hauria dit que estudiar les aranyes pogués ser tan poc avorrit?

Si a qualsevol jove desinformat sobre el tema se li

proposàs iniciar un estudi sobre els insectes, concretament les aranyes, ben segur que no li resultaria gaire engrescador. Si li diguéssim que les aranyes són expertes en acrobàcies sexuals, potser el tema li resultaria més divertit. Però és que, a més, no ens quedem en el terreny de l'acrobàcia, sinó que hem de parlar d'autèntic canibalisme. Sexe i mort. Moltes aranyes femelles són caníbals. Hi ha molts mascles que moren

abans, durant o després de la còpula. Els pobres no poden ni tenir relacions sexuals amb tranquil·litat.

És cert que afegir un component d'emoció al sexe pot fer-lo més atractiu. Pot allunyar-nos de la monotonia, la repetició i l'avoriment del que sempre resulta visible. Però no ens calen caníbals. La possibilitat de morir devorat en un acte d'amor només sona bé quan és literària. És a dir, pura ficció.